

Pohyblivý svátek jménem Paříž

Paříž....Americký spisovatel Ernest Hemingway nazval Paříž pohyblivým svátkem. Prý když máte v mládí možnost v Paříži pobývat, ať se pak hnete kamkoliv, jde stále s vámi, protože Paříž, to je pohyblivý svátek. Doufejme, že to bude platit i pro nás, kteří jsme tam zatím strávili 4 dny.

S největším napětím jsme očekávali Eiffelovku. A je opravdu nádherná. Štíhlá, ladná, pružná, no prostě francouzsky elegantní. Škoda, že nám její vrchol brzy zmizel v mlze.

Francouzi si svého Napoleona stále velice považují. Když jeho ostatky po mnoha letech dovezli zpátky do Francie, uspořádali mu státní pohřeb a našli nádherné místo posledního odpočinku. Kryptu pod zlatou kopulí Invalidovny. A ukryli ho do šesti rakví. Asi aby se zase někam nevypravil.

Elysejský palác, sídlo francouzského presidenta je opravdu dobře střežen. Rostoucí koncentrace policistů nám napověděla, že se k němu blížíme. Procházet jsme museli v tříčlenných skupinkách. Aby kamery někoho nepřehlédly.

Přílehlou třídu Champs Elysée jsme prošli celou až k Vítěznému oblouku a zpátky. Sice do naší procházky zasáhl déšť, ale někteří našli útočiště v kavárně. Kavárna je ve Francii skutečnou institucí, která hraje v každodenním životě Francouzů důležitou roli. Objednali jsme si „café crème“ a chvíli jsme si hráli na Pařížany.

Někteří z nás si také nedali ujít návštěvu Pařížské opery. Interiér je úchvatný, něco jako malé Versailles. Mohli jsme nahlédnout do sálu, kde právě probíhala zkouška baletu. Balet Pařížské opery je věhlasný a my jsme ho chvíli viděli tančit.

Večer na Montmartru! Nejdříve to znamenalo stoupat a stoupat úzkými uličkami, ale odměnou byl pohled na Paříž pod námi. Všudypřítomní kreslíři nám nabízeli rychlý portrét, ale nedali jsme se zlákat. Byl by to příliš velký zásah do našeho kapesného a výsledek byl nejistý.

V Paříži mají několik upomínek slavného vítězství u Slavkova. Je tam Slavkovské nádraží, Slavkovský most a na náměstí Vendôme Slavkovský sloup. Ten je obtočen bronzovou spirálou ulitou z roztavených děl ukořisťených u Slavkova. Nás tady ale spíš zaujalo argentinské tango, které na chodníku vytáčely atraktivní tanečnice /s méně atraktivními partnery/.

Nejkrásnější ze všech pařížských náměstí, která jsme navštívili, se jmenuje Place des Vosges. Je lemováno 36 pavilony z bílého kamene a růžových cihel. V parčíku, který je uprostřed, na nás ze svého koně shlížel Ludvík XIII. A my jsme nostalgicky zavzpomínali na jeho tři mušketýry.

Levý břeh, jak se říká jižní části Paříže, má velice intelektuální atmosféru. Vždyť je tady také Sorbona, kterou jsem navštívili, stejně jako Panthéon – pohřebiště významných osobností Francie. Našli jsme tam Voltaira, Marii Curie i Alexandra Dumase. Lucemburský palác, další naše zastávka, je dnes sídlem Senátu a kolem něj jsou krásné zahrady plné studentů, rodičů, dětí a samozřejmě turistů. Posadili jsme se na chvíli na přichystané zahradní židle a podobně jako ostatní nastavili tváře slunci.

Poslední odpoledne jsme strávili v Louvru. Prý největší muzeum na světě. No, možná je to pravda. Není nic jednoduššího, než se tam ztratit. I když jsme na prohlídku měli skoro čtyři hodiny,

viděli jsme samozřejmě jenom zlomek. Všichni jsme naštěstí našli Monu Lisu. Ale pak jsme si museli vybrat. Antické sochy? Byt Napoleona III.? Šperky francouzských králů? Holanské malířství? Francouzské rokoko? Louvre, to je program na týdenní návštěvu. Třeba někdy příště.

Nás už pomalu čekalo loučení s Paříží. Večer jsme ještě podnikli okružní jízdu, zamávali svítící Eiffelovce a vyrazili směrem ke Calais, odkud nás měl v ranních hodinách trajekt převést k bílým útesům Doverským.